

ΜΠΙΕΤΤΥ ΜΑΓΡΙΖΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΑΕΙ ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Πάντοτε τῆς ἄρесе, γι' αὐτό συχνά περπατοῦσε δίπλα στό ποτάμι τῆς πόλης της. Σέ αὐτό τό μολυσμένο πιά χωρίς ζωή, κατά πῶς λένε οἱ εἰδικοί, λασπερό καί λιγοστό σέ ποσότητα νεροῦ ποτάμι. Ὅμως στόν Πηνειό πάντα κάτι τὴν τραβοῦσε, τὴν μαγνίτιζε, τὴ μάγευε. Κάτι πού δέν μποροῦσε νά τό ἐξηγήσει. Ἡ ἀγριάδα τῆς φύσης ἀπό τί μία καί ἡ ἡρεμία τοῦ νεροῦ ἀπό τὴν ἄλλη τὴν βοηθοῦσαν νά βάζει σέ τάξη της σκέψεις της, νά μεθοδεύει τίς λύσεις γιά τὰ προβλήματά της.

Γυροῦσε πάντα στό σπῆτι της μέ μιά γλυκιά κούραση καί μίαν ἀνακουφιστική εὐφορία ἀφήνοντας πίσω της τό ποτάμι στό ἀσταμάτητο ταξίδι του πρὸς τὴ θάλασσα. Ὅταν κάποια στιγμή μελέτησε σέ βάθος ὅ,τι ἀφοροῦσε στόν Πηνειό τότε κατάλαβε τί ἦταν αὐτό πού ἐνωθε βαδίζοντας στίς ὄχθες του. Ἦταν ἡ ἱστορία του, ἡ μεγαλοσύνη του, ἡ ζωή πού ἔκρυβε μέσα του, ἡ ἀνάσα του, ἡ ἐνέργειά του, ἡ χρησιμότητά του.

Κι ἀπό τότε οἱ βόλτες της δίπλα στό ποτάμι εἶχαν μίαν ἄλλη ὀπτική. Περπατώντας ἀντιλαμβάνόταν ἀλλιῶς τὸν τόπο γύρω της καί ταξίδευε στόν χρόνο. Ξεκουῦσε τὴ βόλτα της πάνω ἀπό τὴ γέφυρα. Ἐκείνη τὴν πέτρινη μέ τὰ 9 τόξα γέφυρα. Ἐσκυβε στά λιγοστά λασπόνερα τοῦ Πηνειοῦ ἀλλά αὐτὴ τὰ ἐβλεπε πλούσια καί καθαρά.

Στά αὐτιά της ἀκουγε τὸν Ὅμηρο νά ἀπαγγέλει ἓνα ποίημα γιά τὸν Πηνειό. Ἀργυροδύνη τὸν ἀποκαλοῦσε, λευκά ἀφρίζοντα, δηλαδὴ. Ἄκουγε τοὺς χωρικούς νά μιλοῦν γιά τό ποτάμι. Σαλαμπρία τὸν ἔλεγαν αὐτοί. Καί ἐκεῖ κοντά στό τζαμί πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀχίλλη ἀκουγε τοὺς τούρκους νά τὸν λένε Κιοστέμ. Ἐνωθε τό χέρι του Καραγάτσι νά τὴν πιάνει γιά νά τὴν συνοδέψει στή βόλτα της καί στίς σκέψεις της. Μαζί τους καί ὁ Ἀγίνορας Ἀστεριάδης μέ τὰ πιπέλα του καί τὴν παλέτα του καί ὁ Τάκης Γλούπας μέ τὴ φωτογραφική του μηχανή.

Τὴν ὀδηγοῦν νοερά κάπου στὴν Πίνδο, ὅπου ἀναβλύζει καθάριο τὸ νερὸ τοῦ Πηνειοῦ, περνοῦν μαζί του ἀπὸ τοὺς λαξεμένους βράχους τῆς Καλαμιπάκας, βγαίνουν στὴν Θεσσαλικὴ πεδιάδα πού διψαίνει γιὰ νὰ φτιαξοῦν τοὺς καρπούς τῆς, διασχίζουν τὰ καταπράσινα Τέμπη. Ὀλυμπος καὶ Κίσσαβος στέκουν ὄγκοι ἐπιβλητικοὶ καὶ λίγο πιο κάτω τὸν ἀποχαιρετοῦν καθὼς χύνεται στὴ θάλασσα.

Ὁ Ἀστεριάδης ζωγραφίζει, ὁ Γλούπας παγιδεύει τίς εἰκόνες στό φακὸ τοῦ καὶ ὁ Καραγάτσης, ἐκπροσωπώντας καὶ τὴν ἄποψη τῶν ἄλλων, τῆς λέει:

«Δές, δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα χῶμα πλουσιότερο ἀπὸ τὸ Θεσσαλικό. Βλέπεις μέσα στό καλοκαίρι τὸν κάμπο νὰ ἀπλώνεται φρυμαγμένος, κολασμένος, σβωλιασμένος κάτω ἀπὸ τὸν ἀνελέπτο ἥλιο καὶ τὸν δρακόχλωτο λίβα. Ἡ ἀπελπισία τῆς καλαμιᾶς τοῦ ξεραμένου βρωμόδεντρου τοῦ βυθισμένου στὴ θέρημ τοῦ θλιβεροῦ χωριοῦ. Πέρα ὡς πέρα! Καὶ ἔξαφνα μέσα στὶς στέπτα τῆς ξεραῖλας, μία ὄαση κολασμένης βλάστησης, μιά τούφα μπερδεμένη, πνιγμένη στό σφίξιμο δέντρων καὶ φυτῶν πού ζοῦν πλοῦσια, βλασταίνουν λαμπρά, βασιλεύουν ὑπέροχα σέ μᾶς σπιθαμὴ γῆς. Αναρωτιέσαι... Μὰ τὴν ἀκοῦς νὰ κελαρίζει τὴν αἰτία, τί νιώθεις νὰ ξεχνεῖ δροσιά καὶ ὀσμὴ ὑγρασίας. Εἶναι ὁ Πηνειός. Καὶ ἡ κοίτη τοῦ σχίζοντας τὸν γυμνὸ καὶ ἄδενδρο κάμπο μιά στενόμακρη γραμμὴ πράσινο ὄργασμοῦ. Ὁ ποταμὸς καὶ ἀπανωθέτου ὁ ἐπιβλητικὸς ὁ πιεστικὸς ὄγκος τοῦ Ὀλύμπου. Θὰ ἤθελα νὰ ζοῦσα στὸν Ὀλυμπο τὴν ἔντονη καὶ γαλπνεμένη ζωὴ τῶν θεῶν του. Μὰ ἡ ἀνάπαυση τοῦ θανάτου στὸν ἥρεμο κάμπο ἄς μέ εὔρει. Ἀνάμεσα στὸν κυματισμὸ τῶν στὰ χιόνια καὶ στό ἀθόρυβο κύλισμα τοῦ ἀσημένιου ποταμοῦ. Πουθενά δὲν ἔχει γῆ μεγαλοσύνη τέτοια».

Μετά καὶ οἱ τρεῖς τους τὴν χαιρετοῦν καθὼς ἐξαφανίζονται γιὰ τὴν αἰωνιότητα ἀφήνοντας τὴν στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἀνάμεσα στὶς καλαμιές νὰ περπατάει.

Λίγο πιο κάτω οἱ νερουλάδες γεμίζουν μέ νερὸ τοὺς δερμάτινους σάκους τους, φορτώνουν σέ ἄλογα καὶ ξεκινοῦν νὰ τὰ πουλήσουν. «Εἶναι νερὸ εὐγευστότατο καὶ χωνευτικότατο» διαλαλοῦν. Κάποιοι κόβουν εὐκολολύγιστες βέργες λυγαριάς καὶ καλάμια. Καθὼς εἶναι ὁ καιρὸς γλυκὸς κάθονται ἀνακούρκουδα καὶ τὰ πλέκουν φτιάχνοντας καλάθια. Μία ομάδα γυναικῶν πιο κάτω ξεφωνίζει καὶ χασκογελάει. Ἔχουν μπεῖ στό ποτάμι καὶ πλένουν τὰ μαλλιά τῶν προβάτων πού κούρευαν τίς προηγούμενες μέρες. Συζητοῦν καὶ κανονίζουν ποῖα μέρα νὰ πᾶνε στὶς δριστελές νὰ πλύνουν τὰ χοντρά μάλλινα ροῦχα καὶ συμφωνοῦν γιὰ τὴν Κυριακὴ πού ἔρχεται. Θὰ ῥθουν μέ τοὺς ἄντρες τους στό ποτάμι δίπλα νὰ ἀπλώσουν τίς κουβέρτες, νὰ φᾶνε, νὰ πιοῦνε, νὰ τραγουδή-

σουνε, νά αγαπηθοῦνε. Φαντάζεται τό καρπούζι στά νερά τοῦ ποταμοῦ δροσερό γιά ἐπιδόρητο.

Λίγο πιά κάτω ἓνας ψαράς γέμισε τό κοφίνι του καί φεύγει εὐχαριστημένος. Ἔπιασε καί σαζάνια καί σύρτες καί κέφαλους καί γουλιανούς καί λαβράκια καί πέστρφες. Καλή ψάρια.

Ξεχνιέται περπατῶντας καί φθάνει στά Σάλια. Ἐκεῖ σπίν ἀποβάθρα τῆς ξυλείας. Βλέπει νά ρίχνουν τά ξύλα, πού ἤρθαν μέ μουλάρια ἀπό τό Ζάγκο καί ἀπό τά Δέντρα, στό ποτάμι. Τά ρίχνουν μέ τάξη καί σέ σχηματισμό νοσοκομπίς. Τά δένουν μέ σιδερένια τζινέτια καί τριχιές καί σχηματίζουν σχεδίες. Οἱ πλοηγοί, οἱ σαλτζῆδες τά ὀδηγοῦν στόν ὑδάτινο δρόμο τους.

Ἔχει ρουφήχτρες, πολλές ρουφήχτρες καί εἶναι ἐπικίνδυνα» ἀκούει δίπλα της κάποιον κύριο νά τῆς λέει . «Πολλοί πνίγηκαν στά νερά του, ἄλλοι ἄθελά τους κι ἄλλοι τό ἔθελαν. Ἐπικίνδυνος πολύ ὁ Πηνειός» συνεχίζει. «Κι ὅταν πλημμυρίζει, μᾶς παίρνει ὅσα καλά μᾶς ἔχει δώσει».

Συμφωνεῖ μαζί του. Καί καθώς εἶναι κουρασμένη κάθεται σπίν κοίτη σέ μία πέτρα νά ξεκουραστεῖ. Τό νερό κυλάει ἐμπρός της. Στό μυαλό της ἔρχεται ἡ κυρά Χριστίνα, ἡ γλυκιά καί λιγομίλητη γυναῖκα μέ τά θλιμμένα μάτια, πού τήν βοήθοῦσε στό καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Νιώθει τήν ψυχή της νά περιφέρεται μέσα στά νερά. Δέν ἄντεξε τόν βάρβαρο ἄντρα της καί ζήτησε τί λευτεριά της στά νερά τοῦ Πηνειοῦ. Δέν εἶχε πάει ποτέ της στή θάλασσα ἔλεγε. Τώρα πῆγε.